

לסיום שנת הלמודים

ברצוני לומר דברים מספר לצעירי כפרנו, ההופכים בימים אלה דף נוסף: שנת למודים שנסתיימה.

כאשר אני חושבת אחרנית על שלש השנים שבהם כיהנתי כמזכירה, הדבר הבולט ביותר לעיני בתקופה זאת הריהי התפתחותו של הדור הצעיר במשק. אז, לפני שלש שנים, התחיל הדבר. הילדים בני גיל בר מצווה הצטרפו לחברת הילדים וכבר אנו רואים בנים ובנות אלה פועלים בהדרכה ולוקחים את הענין ברצינות מרובה. טוב להווכח כי הנוער שלנו מפתח קשרים גם עם ילדי האזור ולא אחת הבני רואה אותם ממתיבים לתחבורה, לפגישה עם בני משקי הצפון. ואחד מבנינו המבוגרים לקח על עצמו לארגן את "צוותא" בגליל. הודות למאמציו מתגשם הרעיון בהצלחה ואנו מאחלים לו המשך עבודה מענין ורב-סיפוק.

גם בעבודה מוכיחים ילדינו את עצמם, ביכולת בצוע ובאחריות. בני כתות י"א ו-י"ב הינם כבר חלק מהצוות בעצפים שונים ובנים שמשתחררים מהצבא נכנסים לעצפים ואף הגיעו לרכז ענף זה או אחר. גם בשטח הלמודים אין הם טומנים ידם בצלחת, תמצאו את נציגיה הצעירים של כפר הנשיא באוניברסיטה, בטכניון, באורנים והריהם מכינים עצמם להיות מורים, גבנות, מהנדסים ואחיות.

אין החברה הצעירה שלנו מפגרת אף בשטח התרבות. ביה"ס "תל-חי" מבוצל על ידיה נצול מלא ופורה. כל שנה יוצאים בנים ובנות ללמוד אמנות, בחוגים שונים, והתוצאות ניכרות מאד אצלנו, בהופעות ריקוד, בקישוט, בציוור וכו'. הצד היפה שבענין הוא שלוב הדורות בקבוצנו, דבר שצומח ונא באופן טבעי והריהו מביא לברכה למשק וגורם להרגשת נחת לכולנו. מי לא זוכר את הערב היפה והנעים שבילינו כאשר הוגשה לנו "מסיבת חברת הילדים"? ומי לא בהנה למראה התפאורה הנהדרת שהייתה רקע למסיבת החתונה האחרונה? וראינו כבר שלא אחת ארגנו בנינו מסיבות גדולות ומוצלחות, מתחילתן ועד סופן. יש המשך...

וערב אחד, לפני זמן לא רב, בלינו בשמיעת דעותיה של קבוצת
בנים מתוכנו ובסופו של הערב, לפי ההצבעת הקהל ראינו כי הדעות
לא התפלגו למבוגרים בגד צעירים; אלא בשתי האסכולות היו קבוצת
צעירים וגם מבוגרים לעומת צעירים ומבוגרים. ז"א שאין אנו חושבים
כאן בשבי מחנות בפרדים אלא יש דעות משותפות לשתי שכבות הגילים.

גם בשטח הספורט אנו רואים את ההורים והבנים יחדיו, יושבים
זה בצד זה לחזות במשחקים כשעיניהם דבוקות למקלט הטלביזיה והם
צופים במשחקי הכדורגל במקסיקו. אמנם, באולימפיאדה לא יצאנו
אלופים עולמיים אך אני מקוה שבזמן כהונתם של גרשי כמזכיר, מאחר
והוא משוגע לכדורגל, נגיע גם לזה.

לאחר מאמצים מרובים הגענו סוף סוף לבית"ס המשותף בכפר-
בלום (בי"ס עמק החולה). אנו רואים בזה צעד אחד קדימה לשתוף
הפעולה בגליל, למען הרחבת השכלתכם ופתוח אפשרויות ההשכלה הגבוהה
לטובת בני הנוער, אנשי הגליל וכמובן המדינה כולה.

ולא לה מניין בנינו העומדים לצאת ללמוד בבתי ספר מקצועיים
במקומות שונים בארץ, ברצוני להצביע על אותם צעירים וצעירות שכבר
עשו זאת לפניכם בשנים האחרונות. ראו לאיזה תוצאות טובות ומצוינות
הם הגיעו, בלמודים, במקצועות ובנשיאה באחריות!

ברוכה תהיה חברת הילדים שלנו, המתחילה בכחות הגבוהות של
ביה"ס ובהמשכה הופכת לדור הצעיר. הנה זכינו לראות דור צעיר זה
מתבגר, מקבל דם חדש ותוספת כח רענן ע"י נשואים וכבר גדלים בתוכנו
בני הדור השלישי, כן ירבו...

מאחר ואנו עומדים בסימן סיום שנת הלימודים, אחזור ללמודכם
ואסיים בכך: הנה שנה נגמרת ובקרוב תחל חדשה. שקדו על לימודיכם.
העולם מתפתח בצעדי ענק וכדי להיות מעודכנים ולא לפגר עלינו להתפתח
וללמוד ואתם, הבנים, טומנים בחובכם את זרע העתיד.

עלו והצליחו.

בטע

אפי-הס"ב

עידן ההשכלה

הגיע סוף שנת הלימודים והמורה בכתה ב' מחלקת
את תעודות המעבר.
אחד הילדים אמר בקבלו את התעודה. "נכון שאם
לא שומרים על התעודה הזאת, לא יכולים ללמוד
באוניברסיטה?"

מה נשמע?

נזקים לא מבוטלים פה ושם, וגם באזורנו. ערבות ופעולה מהירה, כפי שהתבטאה דוקא במקרה הנ"ל, חשובות ביותר למביעת נזק רב!

הקורטינה (מכונית הנופש שלנו) עשתה בשלושה חדשים 16.000 ק"מ, ז"א שעבדה ללא הפוגה. גם לחדשים הבאים עד סוף אוגוסט - היא כבר מוזמנת באופן מלא. האם לא עולה בדעתכם הרעיון של רכישת טריילר, מצויד בכל הדרוש לבילוי חופש מלא בין דפנותיו?

חתונתם של צביה ויוסי תתקיים ב-17/8 (ס'ו באב). האחראים לארגון ולסדורים: פנינה ליפשיץ ונרנר כהן.

תפקידים חדשים:

- א. ג'וני טנא כבר עובד כמנהל רות;
- ב. ינקל, כגזבר המשק (אך ימשיך, כמו בן לתמוך תמיכה מוסרית בלול!);
- ג. אלק, כמרכז בנין - ואינו מפסיק לרוץ בכל המשק.

גרשי מסיים השבוע כהונתו בוועדת החברה של האחד. ב-19.7 יתחיל לעבוד לצידה של בטע וב-26/7 יקבל ממנה באופן מלא את תפקיד המזכיר.

מתכוננים לחרף: החברות מתחילות לסרוג לחיילינו באזור, כמנהגן בכל שנה.

הקורס לנהיגה דפנסית בסתיים השבוע. 35 נהגים קבלו תעודות. כולם נהנו ולמדו משהו מעצין ואומרים שיש כבר תוצאות. הנהג הדפנסית רואה את הכול בתנועה הסואנת על הכביש ובוקט בצעדים המתאימים להמנע מתאונה.

נפתח מדור זה ב-2 תקונים ובהתנצלות.

א. פרסמנו בשבוע שעבר כי ריי דייוויס נאה אלינו מעתודת הזמנים. ובכן, טעינו. לא היה לה הכבוד להיות אורחת עובדת או "אולפניסטית" בקהלנו. היא הגיעה למשק ישר כבת משק מאומצת. גם זה מעמד מכובד!

ב. המעשיה המלבבת על הבילוי הלילי בצאן, גם היא מהשבוע שעבר, נבעה מעטו של המהנדס-לעתיד דוד אלמן. דוד, אבא, שתף אותנו בהרפתקאותיו בטכניון וברחובותיה של חיפה...

בליל שבת היה אצלנו מפגש שכנים. אמנם, התכנון היה למפגש-רבתי שיביא אלינו נציגים מ-5-6 מקומות, אך מסיבות מאד סבירות הגיע בקושי אחד ובשעה מאוחרת יותר - אחד בוסף. למרות מיעוט זה של נציגים היה זה ערב נעים. האיש שבא מחצור (עובד מועצת הפועלים) ספר על המקום ובעיותיו, בצורה עניינית, תמציתית ואינפורמטיבית. יהודה אבני מורה הגליל דבר בהומור על חוותו, על שכניו ועל האזור כולו והעלה צחקוקים רבים בקהל. בקצור, היה נחמד וכדאי להמשיך בפגישות שכנים ואולי אף להפכך למסורת.

נורברט ושלי חזרו מירח הדבש ולפי פניהם הקורנות בשזפון-כהה צראה כי נהנו מאד.

המכונה לשניפת כלים הגיעה לפני מספר ימים והרכבתה כמעט שהושלמה.

בשבת, בשעות בין הערביים, הבחינו החברים בעשן מתאבך מעל לשכונת הצריפים. חיש-קל התאסף שט קהל של עשרות אנשים, ביניהם חברים רבים אשר נשאו עמם את כל ציוד כיבוי האש של כפר הנשיא. היה זה תרגיל-מאולץ מצויין. השרפונת כובתה מהר, אולי לדאבונם של הצופים הרבים. לא נגרם כל נזק, מלבד לקוצים.

צחוק בצד! אנו במצאים בעצומה של עונת השריפות, שכבר הספיקה לגרום

המשק: מה כשמע?

ב-1 ליוולי יכנסו לתוקפם חוקי התבועה החדשים, וכל זהג שלא השתתף בקורס יוכל לקבל אינפורמציה עליהם מפי בעלי התעודות.

מלבד בני כתת עשור, ה"דוגרים" עכשיו על ספריהם, יש לנו מספר לא מבוטל של חברים העושים בדיוק אותו דבר ומתכוונים ברצינות רבה לבחינות, אם ברחובות, באוניברסיטת ת"א, בטכניון, באורנים ועוד. כולנו מאחלים להם הצלחה.

תזכורת: השנה בקבל שתי קבוצות: ה"מכוניקים", שמדריכיהם יהיו אדי ושמחה, וקבוצת "גשר", שמדריכיה יהיו ג'ו סינה ומרים כהן.

נוסף על ג'רי שמסדר את עניני הדירה לאורחים-העובדים ומספל בעצניהם השונים, גם רג'י דואגת ואחראית לטפול בהם ומקבלת למטרה זו יום עבודה בשבוע.

לפני שבוע ניתנה לאורחים הרצאה ע"י ישראל אכידור, על הנושא: הקבוץ בכלל וכפר הנשיא בפרט.

ג'רי כבר עסוק בתכנון טיולי הקיץ בשבילם, כפי שעשה גם לפני שנה.

לסנפיר בולדו חמישה גורים. מזל טוב לה ולמשפחתה (תרתי-משמע!).

בני כתת "דרור" ערכו בשבוע שעבר את טיולם השבתי. במסגרת הטיול בקרו בנזה-ים, לפי הסדר מתאים שנעשה עם כרכזת ועדת החינוך באותו מקום, הח' ובסה!

זהירות! צהבת! ברברה, אורחת-עובדת, במצאת מזה זמן מה בבית-חולים בגלל מחלת הצהבת. בימים אלה בתגלה מקרה שני, גם הוא אצל אורח. בקוה מאד שאין זו התחלה לשרשרת של מקרי מחלה בלתי נעימה זו, כפי שחזינו מבשרנו לפני כשבתיים.

מזכירים בזה לחברים כי בשבוע הבא יתקיימו חוגי הבית.

* ביום שלישי ישבנו באמפיתיאטרון וצפינו בהצגת הסיום המסורתית של ביה"ס. בעצם אנו רגילים כבר למבצעים התיאטרליים של בנינו, הקטנים הגדולים, אך החוויה מתחדשת מדי פעם. כרכוריהם הצחקניים של הקטנים וצבעוניותם העליזה של הגדולים יותר העבירו לנו עינינו בזה אחר זה שירי ילדים של אבדה עמיר וקדיה מולודובסקי, ולתוספת בופך באו חכמי חלם והתברחו עמנו על חשבון אותה עיר ששמה יצא להחילה. גם ההצגה בשפה האנגלית, אשר הועלתה על ידי כתת דרור ראווה לציון. כדאי להדגיש כי "סדנא דארעא חד הוא", בבית ספרי היה המורה קובל ובוכה על מבטאנו, אשר כינה אותו "פינגליש", דהיינו - פלסטיין אינגליש". משום מה, אפילו החברה שלנו שגדלו בחממה מובהקת לשפה האנגלית - משום מה אף הם דוברים באותה מבטא! האם יש הסבר לכך?

ימרי הולדת

- 4/7 - רות רחמני
- 5/7 - ורד הדר
- אפרת אדלשטיין
- 6/7 - אן בילגורי
- 7/7 - אייבי שורצמן
- מיה גלזר
- 9/7 - מרי שרק
- אסנת מרקוסון
- אלון פרימוסט
- 10/7 - יהודה עדר
- דוד דיבון
- 11/7 - ג'ייסון פרלסון

ימרי נעואין

- 6/7 - נשע ומיק אלמן
- 7/7 - ג'ין וזאב פינקוס
- 8/7 - אסתר ולני רוז

שיח מלראימניקים

בבסיס אי שם נחה מחלקה שכולה קבוצניקים ומושבניקים. על מה דברו? פוליטיקה? לא, זה נושא שכלל לא מעניין. על תקציבים דברו ובלהט וכשקריין החדשות הודיע שבמשפט יצחק רפאל נגד סילבי קשת זכתה הגברת. השיחה התנהלה כך:-

- מגיע לה לזכות, הרי הוא טיפוס בלתי סימפטי.
- והיא כל כך סימפטית? סתם אשה נפגנת בעלת לשון טבולה ברעל.
- לשם מה בותנים לה לכתוב את כל הרכילות וההשמצות בפומבי?
- אומרים "שהעתון בותן לציבור את המגיע לו".
- ראיתי אותה בטלביזיה - חתיכה לא נורמלית.
- בכל המובנים. מעניין מה שמומחי האיפור יכולים לעשות. עזעתי שבאנגליה הפוליטיקאים מבלים שעות באיפור לפני הופעתם כדי שקהל הבוחרים יראה אותם יותר דינמיים וסימפטיים.

ובהפסקות אחרות דברו על גזענות, על דת ואמונה, על חיבור נשים, אבל בכלל לא על המצב הפוליטי בארץ. באמת, הליכוד הזה הפך את הפוליטיקה לנושא טפל.

סוף פסוק לביה"ט "מבוא הגליל"

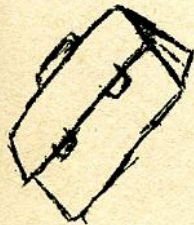
ביום ששי ואחרון בסתיימו הלמודים בפעם האחרונה במסגרת ביה"ס המשותף. לילדים שמחה גדולה כי בגמרה עוד תקופה של עבודת פור והחופש הגדול הגיע. מה שיהיה בספטמבר כרגע לא מעניין אותם. אך בקרב המורים מחשבות נוגות כי כאן נכשל בסיון שבמתכונת אחרת היה יכול להצליח. אילו שלחנו מספר גדול יותר של מורים טובים... אילו היתה ההנהלה יותר איתנה בהחלטותיה המשמעתיות... אילו דרשנו יותר מבנינו ובנותינו בשטח הלמידה... דיינו.

בל נשכח שנעשו דברים טובים בבית הספר "מבוא הגליל": נושאים מרוכזים ובמיוחד האחרון שביניהם, "יהדות הדממה", הכו גלים בתודעת הבנים בכל הגילים; התערוכה הנחמדה שנמצאת באולם ההתעמלות מעידה על כשרונות אמנותיים שטופחו. בקוה ש"משנה מקום משנה מזל", אם כי גם בארץ-הנסים צריכים לסייע לבעל הנסים לחוללם.

קרו פנטסיה והזיקנה

בתוך האסיפה האחרונה, שבין היתר דנה בנושא כדאיות קרו הפנטסיה המוצע, הושמעו דעות המעידות על הלכי רוח קודרים ומציאות חברתית מדכאת. אם נגיע למצב שבו קיומם של זקנים - אם הורי חברים, אם חברים - תלוי ביכולתם להעביר סכום כסף לקבוצ כל חודש, אזי בסיונו ליסד חברה חדשה נכשל. בעולם שבו אורך החיים גדל - אף בארצנו השרויה במלחמה - עושים מאמצים ללמד את הבעיות הכרוכות בזקנה, כמו בנכות, על מנת להקל על אלה שמגיעים למצב זה. איש לא ייעז לומר לחייל צה"ל שנקטעה רגלו בקרב "אין לך זכות קיום כי אינך יכול לעבוד באופן מלא." אדרבא, מתוך הוקרה והתחשבות מבטים לתת לאותו בכה הרגשה שיש לו, כמו לכל אחד אחר, מקום בחברה הישראלית. אלה שרואים ב"מלחמת הדורות" דבר טבעי שחייב להתבטא באכזריות עושים שרות דב בלתי מחנך.

אגב, בבטאון המורים בישראל "הד החינוך" הופיע מאמר הדן ביציאת המורה לגמלאות (ברוב הארצות בגיל 65). רבים המורים שמציבים שאז יוכלו לעסוק בדברים שלא הגיעו אליהם מרוב עסקנות יש המשך...

תחביבים, סיורים, פתוח כשרונות וכו'. הדק למורים
הסתכלות-קדימה בבונה?

בני מושב, בני קבוץ

רובי ישי, שהיתה מחזכת כהה ח' ב"מבוא הגליל", ילידת צהלל, ראתה שאני קורא את "בין צעירים" והעירה שמצאה הבדל עצום בין הבנים במושב לבין אלה שראתה בבית"ס המשותף. אחיה בן השמונה עשרה הופך לילות לימים בהכנות לתעודת בגרות, ממשיך בהדרכה בה עסק מספר שנים למרות איום המבחנים הקרבים ובאים ומוצא עוד אפשרות לעסוק בתחביבו; רכיבה על סוסים בסוף השבוע. והוא, לדעתה, לא יוצא מן הכלל מבין בני גילו. לעומת זאת מצאה שה"יוד-ביתביקים" שלנו אדישים, אינם לומדים ולא יודעים מה לעשות עם זמנם. לימדתי סביגוריה על בנינו וצינתי שדוקא אלה נחשבים לפעילים מאד אצלנו. לא שכנעתי אותה. "יחסם הטלילי ללמודים מתנקם בהם היום" אמרה. בין היתר ציינה לי שבעיית הדורות במושב איננה העזיבה, כי אם העובדה שאין אדמה הנשארת לחלק בין מספר בנים, והמצב הנוצר כשמושביק בן 45 למשל וכנו בן 24 מבסים לכלכל שתי משפחות ממכסת אדמה המתאימה לאחת-גורם לבעיות קיום שאנו לעולם לא נדען.

מקצוענות

מה בגיד אם במשך הימים אחד מבנינו יתגלה ככדורגלן מוכשר כמו מרדכי שפיגלר? האם באמר לו: "לך למקצוענות בעלת שכר מסחרר בארופה", או נציע לו עבודה בענף, עם אפשרות בלתי מוגבלות לנצול כשרונו? הלוואי ויבקש חוות דעתנו.

אריק

גם זר מסורת!

הצגתה של כתת חוחית, אשר העלתה לפבינו את שיריה של אנדה עמיר, הביאה אותי להתרוממות-רוח. לא היתה זו ההצגה עצמה, אם כי הדקלומים והפיזוזים של הקטנים על הבמה - כבודם במקומו מונח. אולם הסיבה לחוויה שזכיתי לה היתה אחרת.

כאשר אני למדתי בבית"ס היסודי, לא היה אף אחד מבני כתתי, או אפילו - אף אחד מכל ילדי בית הספר כולו, אשר שירי הילדות של הוריו היו גם השירים עליהם גדל הוא עצמו. הורי למדו בני"ס פולני. שפת הדבור בבית היתה פולנית; שיר הערש ששרה לי אמי היה בפולנית. שכנינו מצד שמאל היו, אמנם, נחושים בהחלטתם לדבר בעברית, אולם היתה זו עברית עם "פיניש" הונגרי סמיך כמו גולאש ושירי הפעוטות ששרו או קראו לילדיהם בודאי ובודאי שלא היו מוכרים להם מהונגריה. שכנתנו ממול לא רק שלא שרה לשני בניה בעברית; היא אפילו בשמותיהם העבריים לא השתמשה. אחד היה קורט והשני פטר, כי אברהם ושלמה לא נשמעו אלגנטיים מספיק לאזניה שוחרות הקידמה וה"קולטורה האירופית". השכנים מצד ימין היו אמנם "כמעט" ילידי הארץ, אך השפה האחת שדוברה בביתם היתה אידיש והשירים היחידים ששמעו ילדיהם היו מזמורי תפילה,

יש המשך...

ואותה מתכונת בערך, בנוסחים דומים, חזרה על עצמה בכל רחבי
המושבה הקטנה שבה עברו עלי ימי ילדותי. הוריהם של בני דורי
יכלו ליצג בכבוד את מחצית כדור הארץ, אולם לא היה ביניהם צבר
אחד או "ישראלי" הגון אחד לרפואה.

ולכן, כאשר שמעתי את הזאטוטים שלנו מציצים את שיריה של
אנדה עמיר, רציתי לקרוא בקול גדול: גם אני, גם אני גודלתי על
שירים אלה!

רבותי, תנו כבוד, הרי זו המסורת בהתהוותה!

צפורה

מהחלטות האסיפה מ-27/6/70

1. בחירות

א. ג'וני פרנק נבחר כמרכז מועצת החינוך. וועדת המינויים
תביא הצעות להשלמת המועצה.

ב. ועדת השתלמויות

נבחרו: בתיה רייבס (מרכזת), רימונד סולומון, מופתי,
אריה ניצן, אדם בן-חנור.

2. מזכירות

האסיפה החליטה שהמזכירות תהיה מורכבת מ-9 חברים ובן
שישב כחבר-משק (ולא דוקא כבן משק).

3. קרן פנסיה בתנועה

האסיפה אשרה הצעת המרכז להקים קרן-פנסיה בתנועה.

4. ועדת חברים

המזכירות בקשה לאשר ועדת חברים בהרכב של מזכיר,
מרכז ו. בריאות וו. חברה; או להחליט מה יהיה הרכבה
של ועדת החברים. התפתח דיון על השאלה אם החברים רוצים
בועדת חברים ומה יהיה תפקידה.
החלט שהמזכירות תדון בנושא ותביא הצעתה לאסיפה, לדיון
ולהחלטה.

x x x x x x x x x x

בעקבות הפולמוס-זוטא שנתפרסם ב"דברי הכפר"
בשבועיים האחרונים, פנינו למספר חברים/מועמדים
צמחו לנו ממעמד האורחים-עובדים, ובקשנו שיראו
לנו את הצד השלישי של המטבע. להלן דבריהם של שני
חברים כאלה, וראוי בהחלט "לקחת את הדברים ללב".

דבריה של אביבה גלזר

בקשו ממני לכתוב כמה מילים על תקופת שהותי במשק כחברת אולפן.
אני מאד בהייתי כשהייתי באולפן. היה לי מזל וקבלתי עבודה
קבועה ומצאתי כמה ידידים טובים בין החברים. הרגשתי שמעריכים
אותי והחלטתי להשאר.
אני יודעת אמנם שרוב האורחים העובדים ואנשי האולפן מרגישים
שמצלים אותם. כל יום עובדים במקום אחד; פעמים רבות מוכרחים
לעבור מחדר לחדר, וישנם מספר חברים שבגלוי מראים לאורחים
העובדים עד כמה אינם מחבבים אותם.
גם בשעות הפנאי אין מה לעשות. אני חושבת שהיה כדאי לתת
לזמנים מועדון עם ספרים ומוסיקה, ופעם בשבוע להכין להם הרצאה
או תוכנית אחרת באנגלית; בוסף על כך פגישה שבועית עם מדריכים,
כדי לשוחח על עבודה, ולהעלות תלונות שונות ורעיונות חדשים.
כאשר יש הרגשה של חמימות ודאגה מצד החברים האורח גם הוא עושה
מאמץ בעבודתו וביחסיו האישיים.
לכן, לדעתי, אם אנחנו מקבלים אורחים עובדים ואנשי אולפן,
חובתנו היא לטפל בהם יפה.
אני יודעת שיש אנשים שבאמת דואגים אבל תמיד אפשר לדאוג עוד
קצת.

מסקנות ראיות של ברוך (ברבי) דייזיס

הגעתי לכפר הנשיא בפעם הראשונה בשנת 1962, בכוונה ללמוד
באולפן. מאז ועד היום חזרתי כמה פעמים למשק, פעמיים כאורח עובד
ופעם כמתנדב. עכשיו אני מועמד לחברות ואשתי חברת משק. לכן, למרות
שאני מרגיש את עצמי כחלק מהמשק, אני גם יכול להבין את הבעיות
הקיימות בין אורחים-עובדים לבין המשק.
לפי דעתי יש הרבה בעיות ואני רוצה לציין בזה כמה מהן, שחשובות
בעיני:

אין במשקנו מסגרת שכוללת את האורחים-העובדים מחוץ לשעות
העבודה. יש לכמה מאורחים אלה הרגשה שהם באו לכפר הנשיא רק בכדי
לעבודה, זאת אומרת "לתת", לכן הם מרגישים שזכותם לנסות להוציא
מהמשק מה שהם רק יכולים, לדעתי, הדרך לתקן סעות זאת היא לארגן
שיחות להסביר בדיוק מה הם חיי הקבוצה וגם לארגן פעולות כגון
טיולים, להראות להם איפה הם גרים. אני חושב שבצורה זו אורחים-
עובדים ירגישו שהם לא רק צותנים אלא גם מקבלים, ובלב מלא רצון.
יש טענות שאורחים עובדים אינם שומרים על הנקיון בחדרי המגורים
שלהם. לא יעזור לנו לבכות לאחר המעשה. אנו חייבים להסביר להם
בעת הגיעם שכאן זה לא רק ביתנו אלא גם ביתם הזמני. לכן הנקיון
הוא לא בשביל חברי המשק אלא בשביל האורחים העובדים עצמם.

עווד הוא בן בית בכפר הנשיא; מכיר את חבריה על משפחותיהם, מסתובב בערב בסדור תחבורה ודרכיבו ומנהגיבו בהירים לו. עווד-ובאנגלית טובה ~~How~~ ^{How} ~~are~~ ^{are} ובכל זאת, עווד הוא ערבי, משפחתו היא ערבית והוא צמח בסביבה שהיא שונה תכלית השוני מהרקע שבו גדלבו אנו.

האם ידעתם שהוא בולד בחיבת-מונטאר, הכפר הערבי לשעבר, ששרידיו נראים עדין מאחורי בית הקברות הערבי ליד כביש ראש-פינה-כפר הנשיא, ושנחורבותיו רועים היום עדרי הצאן והבקר של טובא? אבל ניתן לו לספר:

בזמן מלחמת השחרור ברחו תושבי הכפר לסוריה וללבנון ורק המשפחה שלי בשארה. הייתי אז כבן 3. שלטונות הבטחון דרשו מאבי לעזוב את המקום ועברנו לזנגריה. במקום שבו שכן הכפר ההרוס נכנס הצבא. את אדמותינו החליפו לנו לאדמות בזנגריה (הנמצאת בין טובא לאליפלט). את שטחי חירבת מונטאר מעבר היום קבוצ מחזיים.

תספר קצת על החיים שלך בזנגריה.

היום יש שם כ-50 משפחות, שהם בערך 500 נפשות. הלכתי לבית ספר בטובא ובקרתי שם עד כיתה ח'. גם היום אין עדין בי"ס בזנגריה. כל יום הלכתי ברגל, בגשם ובבוץ ובחום הלוהט, כל יום 5 ק"מ הלך וחזור. כשסיימתי בי"ס יסודי התחלתי לעבוד ורעיתי את עדרי אבי בשטחי מרעה קרובים לאילת השחר. בסופו של דבר מכר אבי את העדר לאילת. אני החלטתי לעזוב את הבית. רציתי ללמוד והקשרים שקשרתי בהיותי בסביבת אילת השחר נתנו לי את הדחיפה לעבור לשם. וכך עברתי לגור באילת. במשך היום עבדתי, רעיתי עדרים ובערבים בליתי ולמדתי עם חברת הנוער במקום. כך גם למדתי עברית. כל האוירה משכה אותי ונשארת שנתיים. אחר כך חזרתי הביתה-והתחתנתי. גם אשתי היא מהכפר ויש לי שתי בנות, בנות 3 ו-6 (נחמדות מאד-המראיינת).

איך היתה ההרגשה במלחמת ששת הימים?

התנדבתי להיות בהג והאוטו שלי שמש אמבולנס, (אחרי הרהור) נכון שיש סתירה.

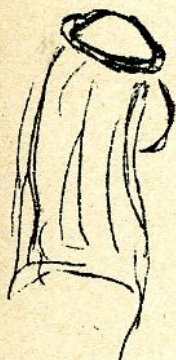
איך אתה מרגיש כשבדקים במחטומים?

לא, אינני מרגיש מקופח. אני יודע שצריך לבדוק ואני מקבל את זאת. בינתיים מכירים אותי וגם לא עוצרים אותי הרבה. אולי זה גם בגלל העברית שלי שחושבים אותי ליהודי. לעומת זאת, כשאני נוסע לנצרת עם אנשים מהכפר עוצרים אותנו ובדקים בקפדנות. יש כאלה שנעלבים אבל לדעתי לא צריך להעלב. ראיתי שגם אצל יהודים מחפשים.

אנחנו אולי מבינים את המצב של מיעוט כי הרי בגולה גם אנו היינו במצב דומה.

למעשה זה תלוי באיזו חברה אני נמצא. בכפר הנשיא אני מרגיש די נח. בחצור אני מוכר אבל המצב שונה במקצת. לאלה שגדלו בין ערבים נשארה עוד השנאה ופה ושם זורקים איזו מילה, ואני מרגיש לפעמים מאד לא נח.

יש המשך...

איך מרגישים תושבי טובא המשקיפים על כפר הנשיא מלמעלה ורואים
שתוך שנים ספורות התפתחה והפכה לגן פורח, עם עצים, דשא ונוי?
אנשי הכפר צריכים לדאוג לעניניהם בעצמם. הם צריכים לדאוג לכך
שהיה להם חשמל, שהיה טלפון. ברור שיש הבדל עצום ובכל זאת הם חיים
הרבה יותר טוב מאשר לפני 20 שנה.

והנשים שרואות את הבנות שלנו במיני ובמכנסים קצרים?

כרגע, כששתי הבנות שלי הולכות במכנסים קצרים, מדברים על זה, אבל
זה ישתנה במשך הזמן. פעם הנשים הלכו רק בשחורים. היום הן כבר לובשות
שמלות צבעוניות וגם קצת יותר קצר. זה ישתנה.

מה עושים בערבים בכפר?

אין הרבה. יש טלביזיה. קולנוע אין וגם לא מבקרים בקולנוע בראש
פינה או בחצור.

בודאי גם מסתכלים בטלביזיה מארצות ערב?

כן, כן, מסתכלים. עד למלחמת ששת הימים היתה לטלביזיה מהארצות
הערביות השפעה די גדולה, והאמינו מה ששמעו. אחרי זה, ובמיוחד במשך
המלחמה, ראו והרגישו בשקרים ובסטיות - והיום ההשפעה היא אפסית, כי
מכירים בהגזמות שלהם.

מה עם הדור הצעיר?

הם לרוב עובדים בחוץ ומקבלים משכורת הסתדרותית. כל הצעירים
מתחרים ביניהם: מי מגיע לרמה יותר גבוהה, מי בונה בית יותר יפה
וכדומה. לא עוזבים את הכפר. לא קל לעזוב מקום שבו גולדים.
ובסיכום, בקורה כלבו שפעם יבוא השלום.

יעל ב.

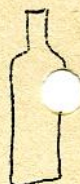
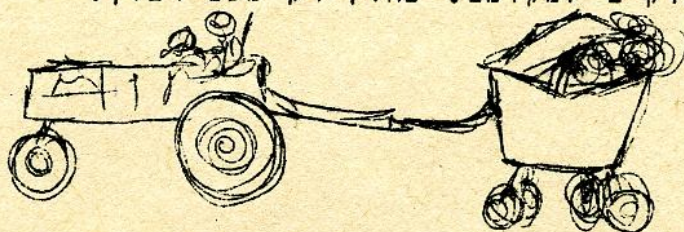
על הא ועל דא וגם על אשפה

בשבועיים האחרונים החלפתי את החצרן בעבודתו.

יודעים אתם בודאי שאחת הצורות למדידת רמת החיים של חברה
כל שהיא, היא באמצעות כמות האשפה. רבותי, לפי מדד זה אנחנו חיים
לגמרי לא רע!!

גם מה שיש בתוך האשפה מענין ביותר. קחו למשל בקבוקים, עכשיו
הבקבוק החד-שימושי הוא סמלה של החברה העשירה, המודרנית. דעתי היא
שעדיין לא הגענו לכך. דווקא הבקבוק עולה לפעמים יותר מהמשקה שבתוכו.
ונראה שהבירה אינה כה טובה כפי שחושבים. כח לסחוב הביתה את הבקבוקים
הטלאים יש, אבל אחרי השתיה - כח להחזיר את הריקים כבר אין. יש מקום
על יד הרמפה של המטבח, ושם מרכזים את כל הבקבוקים מכל המינים,
וחברים, מבלי לסטות הרבה מדרכם - בהזדמנויות שונות במשך היום-יכולים
להחזיר את הבקבוקים למקומם. בחוץ רק מעט רצון.

פיל

הקיץ הגיע ואתו החלה עונת השחיה. ילדינו עוסקים, אמנם, באמנויות-חורף, בעיקר בתרגילים, ריצה, משקלות ושחיה פעם בשבועיים בערך, אך עיקר המאמץ באמנויות מושקע בחודשי הקיץ. השנה אנו רואים לראשונה את ילדי "הירדן" באמנויות, ומקווים שיהנו מכך, הן מבחינה חברתית והן מבחינה גופנית, במשך חודשי החופש השנתי.

בתחילת האביב הוקם ע"י הפועל סגל ארצי של שחיינים צעירים אשר מגלים יכולת גבוהה ומתוך 50 הנבחרים מכל הארץ, הצליחו 6 מילדינו להמנות על סגן זה: מרים, תמר, אהרון, אדו, גדעון ואמיר. במשך החודשים שחלפו, נבחרה קבוצת צמרת של 13 ילדים, אשר עומדים על סף יציאה לתחרויות בינלאומיות לילדים בגרמניה בשבוע הבא. שנים מילדינו אף עמדו בהצלחה במבחנים (ומר ואמיר) ולדאבוננו גדעון נופה ממש בשלב האחרון. נאחל לנוסעים הצלחה מירבית וייצוג באות. כמו כן, דורון במנה על הסגל הלאומי הנוגר אשר עומד בקרוב לצאת לתחרויות לחו"ל וגם לו נאחל כל טוב. במשך עונה זו כבר הצליחו ילדינו להשיג תוצאות בכבודות, הן באזור והן בדרג ארצי. עתה עומדים הם על סף אליפויות הילדים לגילים השונים, ויש למספר ילדים סכויים להצטיין ואף לזכות בתוארים הנכספים של "אלופי הארץ" בגיל....

בשבת שעברה התקיימה לראשונה תחרות בין-אזורית לכל מחוזות הצפון, והגליל העליון (שהורכב בעיקר בילדינו וילדי שמיר + מיתי) ניצח את גוש זבולון. איזה הישג מזהיר! לאחרונה נראו בבריקה מספר ילדים "זרים", מתאמנים במחיצתנו. ובכן, זה חלק מהקבוצה שיוצאת לחו"ל, שמתוך סיבות שונות לא יכלו להתאמן ב"ביתם", ובעזר ע"י טרי, היוצא, אגב, עם הקבוצה לחו"ל, ולאחר זאת הוצע כמאמן אזורי לגליל.

אדי

הודעה מוועדת ספורט

מגרש ספורט

אם הכל ילך לפי התכנון יקימו את העמודים סביב המגרש עוד השבוע. נסארות לנו שתי פעולות שנצטרך לעשות ע"י חברים בהתנדבות. א. סיקול, ביקוי וישור טמח המגרש. ב. הקמת הרשת סביב המגרש.

חברים שמוכנים להשתתף בפעולה זו מתבקשים להרשם בלוח על יד הסדרן.

הכוונה לבצע את העבודה בשבת בבוקר ובשעה 5.00 אחה"צ. בזה אנו מזכירים לחברים שהמגרש מיועד לסניס, כדור-סל וכדור עף, לילדים צעירים וגם לחברים.

לן ו.

ישיבת המזכירות מ-28/6/70

נוכחים: נטע, ינקל, מיכאל ד', מוסי, הנרי ש', ג' ייסון, אינגה.
* * * *

1. עבודתה של עיריית בן-חיים

בעקבות פנית ועדת הבריאות של האיחוד, בדבר עבודתה של עיריית בן-חיים, החליטה המזכירות להציע להם שיעיריית תעבוד בבית בחצי השנה הראשונה לשובה ואחרי זה תתפנה ליומיים בשבוע לעבודה באזור.

2. בקשות מוועדת הבנים (בהשתתפות ישראל אבידור)

א. בתיה וויטהם

ישראל הסביר שבתיה פנתה אליו ובקשה לדון בענין "עזרת קרובים" שהיא מקבלת עבור אמה. המזכירות החליטה להעלות את הסכום החודשי בארבעת החודשים הקרובים ולחדש את הדיון אחרי תקופה זו; כמו כן לעזור לבתיה ולהתעניין באמצעות ינקל, בהעברת דירתה של אמה.

ב. אביבה בן-חיים

ו. הבנים ממליצה שאביבה בן-חיים תצא לקורס מטפלות חד-שנתי באורנים. החבר שלה משרת עדיין בצבא ומתכוון ללמד אחרי זה בטכניון.
אביבה רואה את עתידה פה, אך אין ודאות בזה.
המזכירות מסכימה שאביבה תרשם בינתיים וישראל יביא את הבקשה לאישור ו. השתלמויות ואז, בהסכמתה, לאסיפה.

3. קבוצת גשר

נטע מסרה שמדריכי קבוצת "הגשר" יהיו ג' ו סינה ומרים כהן.

X-X-X-X-X-X-X-X-X-X